

“Hi ha hagut un estil de lideratge massa basat en els rànquings internacionals”

Esgotat el model de la Barcelona dels macroesdeveniments, quin model ha de menester ara a la ciutat?

—Fa temps que diem que la idea de construir i transformar Barcelona a cop d'esdeveniment s'ha extingit i que ara hem de posar èmfasi en la Barcelona de portes endins. Els canvis que els últims 15 anys hi ha hagut a la ciutat, quan ha emergit amb força la Barcelona de la complexitat, requereixen una gran atenció a la vida quotidiana. Per tant, les polítiques econòmiques, com les d'ocupació, les de qualitat de l'espai públic, les d'integració per a passar d'un espai multicultural a una d'intercultural... tot això han de ser els nostres objectius. I s'han d'assolir partint del dia a dia, no amb un gran esdeveniment.

—Però avui pot resultar molt dur viure a Barcelona, especialment pel problema de l'habitatge, un dels que més preocupa. Què fa l'Ajuntament de Barcelona per resoldre'l?

—Ara ens trobem amb la situació més difícil pel que fa a l'habitatge a Barcelona.

—De fet, el preu de l'habitatge no en fa fora els habitants?

—Això no és tan cert com es diu de vegades. Hi ha un estudi molt recent, un llibre blanc de l'habitatge, del catedràtic Anton Costas, que evidencia que gairebé el 50% de persones que cerquen pis a Barcelona s'acaben ressituant al seu barri, i que cap al 71% acaben vivint a la ciutat de Barcelona. I, dels que se'n van, n'hi ha que ho fan per raons econòmiques, no gaires, i n'hi ha que busquen un estil de vida diferent del de la ciutat densa.

Però, és clar, parlem de la gent que canvia d'habitatge, dels que poden canviar. Per tant, no nego en absolut que hi hagi un problema.

Des de l'Ajuntament hem actuat per fer-hi front, però molt en solitari. Precisament, el canvi substancial que vivim, i que veig amb optimisme, és que per,

IDRIDI PLAY

Imma Mayol i Beltran (Palma, 1958) és tercera tinenta d'alcalde de Barcelona i repeteix com a candidata a l'alcaldia per Iniciativa per Catalunya Verds—Esquerra Unida i Alternativa.

primera vegada des de fa quatre anys, tenim un govern de la Generalitat que creu en la intervenció pública per a millorar la situació de l'habitatge. El context permet d'intensificar l'actuació municipal, que ja s'ha anat fent especialment aquests darrers vuit anys, per bé que, atesa la magnitud de la tragèdia, pot semblar minsa. Així, doncs, durant el proper mandat es podrà encarar la continuació del Pla de l'Habitatge municipal amb dos elements que capgiraran la situació en un termini mitjà: la Llei de Dret a l'Habitatge, que ara es debat al Parlament, i el Pacte Nacional per a l'Habitatge,

Fins ara, la situació era molt *heavy*; per tant, accepto que ha estat molt dolenta. I que l'actuació municipal, que ha estat en solitari durant molts anys, amb 10.332

habitatges aquest mandat, i 7.447 l'anterior, és poca en comparació amb les necessitats que tenim. Però enfoquem el futur amb més eines, perquè hi ha un govern de la Generalitat que s'ho creu. I em fa l'efecte que ho començarem a notar d'aquí a cinc o sis anys.

—Hi ha cap autocrítica sobre la política d'habitatge feta des de l'Ajuntament?

—Accepto que la gent consideri que és poc allò que fem, vista la magnitud de la tragèdia. Però no crec que hi hagi cap més ajuntament de l'estat espanyol que tingui, per exemple, entre el 2000 i el 2006, el 27% d'habitatge protegit, com passa a Barcelona. I no parlem del foment del lloguer. El 45% del nou habitatge que s'ha fet és de lloguer. Entenc que la gent pugui dir que és poc. Però no entenc que ho puguin dir les altres forces polítiques.

—De Barcelona, se'n critica el fet de ser una ciutat *aparador*. Hi ha un decalatge entre la imatge del qui la visita i la del qui hi viu?

—Aquí hi ha hagut un estil de lideratge, tal vegada, massa basat en els rànquings internacionals. Això ha pogut deformar una mica la realitat. La vida a Barcelona pot resultar agradable per a molts, però també pot presentar dificultats. No reconèixer-ho seria no viure a Barcelona. De vegades, s'ha posat massa èmfasi en la ciutat èxit, sense tenir en compte la qualitat de vida de la gent.

Per una altra banda, hi ha hagut una política social que ha tingut molt en compte el dia a dia. És a dir que hi ha un distanciament entre l'estil de lideratge i les polítiques concretes que s'han fet. M'agradaria donar valor i posar èmfasi en les polítiques que ja fem orientades a la gent.

—Heu parlat del moment del relleu d'alcalde. Com ho valoreu?

—Crec que era una necessitat del PSC perquè hi havia un desgast del seu lideratge. Però no puc valorar encara la figura d'Hereu com a alcalde, perquè aquests

mesos han estat una anomalia, en què ell s'ha centrat més a fer-se conèixer i a pensar a guanyar les eleccions.

—**Parleu d'aquest temps que Hereu ha utilitzat per fer-se conèixer, durant el qual hi ha hagut l'episodi de la cessió del castell de Montjuïc.**

—Amb el PSC hi ha hagut una relació de feina conjunta de molts anys. Quan han sortit diferències, les hem explicitades, com l'ordenança cívica. Però és veritat que la cessió del castell de Montjuïc s'ha fet de manera molt deslleial. I això motiva pèrdua de confiança, una part intangible de les relacions es malmet parcialment. Estic segura que s'ha de reconstruir, però és cert que han erosionat aquesta confiança.

—**En què es nota la presència d'ICV al govern de Barcelona?**

—En moltes coses. Si en destaquem tres, diria que la primera és la política social. Tant en l'època de la Lali Vintró com en aquest mandat ha estat molt important. Aquests quatre anys hem ampliat la despesa social d'un 60%. Però sobretot hem redefinit el concepte d'exclusió a la ciutat de Barcelona. En teníem clar el significat a la societat industrial, en què anava vinculada bàsicament a motius econòmics. Però ara, de raons d'exclusió a la ciutat, n'hi ha moltes més: soledat, isolament, fractura digital, etc. S'ha fet una bona diagnosi de l'exclusió social i hem estat capaços de definir un pla d'inclusió per al 2005-2010 que cal continuar. La política ambiental i de sostenibilitat és un altre punt fort. Estic contenta perquè en aquests moments arrenen en àrees de govern que nosaltres no portem. Per tant, hi ha hagut un salt qualitatiu, però encara queda moltíssima feina per fer. Un altre àmbit on hem deixat petja és la descentralització dels districtes i els processos de codecisió en la gestió quotidiana.

—**A mesura que ICV ha crescut, una part dels seus discursos comencen a topiar amb l'acció política. Va haver-hi polèmica quan us vau definir com a antisistema, i ara, amb el cas de l'empressonament de la jove anarquista Núria Pòrtulas. Com valoreu aquest xoc, per dir-ho d'alguna manera, entre el discurs i la gestió?**

—Crec que és una oportunitat per a nosaltres per a evidenciar que hi ha una gran diferència quan es governa des de la dreta o des de l'esquerra,

en aquest cas un departament com el d'Interior, que inclou la seguretat. Una ocasió per a palesar la diferència, per exemple, amb el model francès, on han volgut gestionar els conflictes vinculats a l'exclusió social només amb mesures policiaques, sense anar a les causes. A Iniciativa tenim una gran oportunitat d'evidenciar que es pot fer una política de seguretat diferent, per a garantir els drets de les persones. És clar que hi ha moments concrets que, en fer complir la llei, hi pot haver desacord en sectors determinats. Però en el cas de la Núria Pòrtulas crec que hi ha una descontextualització en la queixa, que consisteix a adreçar-se al Departament d'Interior,

que simplement compleix les ordres de l'Audiència, que és l'organisme que decideix que la Núria ha d'estar a la presó en aquests moments. Sincerament crec que, amb això, la gent fa demagògia. I tant de bo el final d'aquesta història sigui recíbit per a ella. Però la decisió la pren el jutge, no pas el Departament d'Interior.

Fa molts anys que governem ajuntaments i sabem que la gestió diària de la política porta dificultats. Per tant, així com hem tingut maduresa per a afrontar-ho en l'àmbit municipal, en tenim per a fer-ho a la Generalitat.

Enric Rimbau